

nogen, stellen en

in het Paradijs
zonde in volen
en Eva op dat
a verzonken zijn

oilt meer sprake
te als geestelijke.
ien geboren kun-
oals wij die nu
n. Allerlei goede-
menschen, hoe-
mogen smaken,
ar geweest zijn,
ene menselijke

eld.
r Adam en Eva
ille kracht, toen
stonden en van

erden van jaren
ederen voorzien,
nsche menschen
n van miljoenen
uven door. Hij
ereld han doen
nte, en zooveel
veraangenaming

zd, ook door de
rd vervloekt om
at het voort. In
zijn brood eten
igvuldigen uwe

t hun toen, en
r wij gelooven,
geheel vrij ge-
Jaren een ook
n voor hen ge-
dij op het eigen
ds vloek waren
wigen verderfs.
n Eva rust het
Aller menschen
its mogelijk ge-
i zoover daarop.
m gespaard, en
ige menscheid
en worden, en

akt, of Eva, of
allen menschen

volkomen ver-

ad nog eeniger-

iets goeds van

aan Gods kant

?

grooten van
groot in zijn
; groot in het
zijn wachten
bezetten zou
was hij groot
zijn naam was
die zijn volk
Sterk in het
zwak in het

taëls heerlijk-

hij. Geen, die
hij. Wilt ge
en graag een
— zie naar
vid regeert.
n blijven aan
— de vrouw
ing voor alle
hen, wanneer
geregistreerd
n den Zone
nnert ons de
is. Zij vraagt
ing kan zijn,
Of David nu
atisch vorst?
n! Want de
t de rechten
andhaven.
ische koning
Hoe hij ruw
en zich ver-
r getrouwste
zo deed een
welijke over-
veel schuld
een schande-

Is dat gespaard worden van Adam en Eva, en dat geboren worden der overige menschen, en dat ontvangen door allen van menigerlei goederen en genietingen, ook tientallen van jaren, en voor de menschen uit den eersten tijd zelf honderden van jaren, genade te noemen?

Het antwoord op die vraag zal wel afhankelijk zijn van het begrip, dat wij in het woord genade beluisteren. Wanneer we met dat woord genade enkel bedoelen:

door den mensch niet verdiend, ja ook verbeurd, dan zeer zeker kunnen we hier spreken van genade. Want geen menschenkind kan enige aanspraak op die sparring, of ook zelfs maar op eene teug koud waters, doen gelden. Niemand heeft van eigen kant recht op iets goeds. Zelfs reeds vóór den val, in den staat der rechtvaardigheid, miste de mensch in zichzelf recht op de genieting van Gods gaven. Gods goedheid schonk hem die, hoewel de mensch krachtens Gods toezegging aanspraak op 's Heeren gunstbewijzen maken mocht, wanneer hij volkomen in Gods wegen wandelde. Maar na onzen zondeval en bij onze verdorvenheid is alles goeds, dat God ons schenkt, door ons zelfs geheel verbeurd.

Maar sluit het begrip genade niet meer in zich, dan alleen de gedachte van het onverdiende en verbeurde?

••

Denken we eens aan de afgevalen engelen, de duivelen.

Zij hebben gezondigd en zijn voor immer reddeloos verloren. God heeft geen weg van behoud en herstel voor hen gebaad. Hun aller vonnis is onherroepelijk. Zij gaan allen, zonder ook maar ééne enkele uitzondering, in den pool des vuurs, waarvan Openb. 19:20 en 20:10 en 14 spreken. Maar, hier hebben we al het probleem te dezer zake; zij zullen daarin geworpen worden. Zij zijn er nog niet in neergestort. Aan het eind der dagen wacht hen dat verschrikkelijk lot. Zij huijveren daarvoor. Want toen de Heere het legioen duivelen uit den ongelukkige in het land der Gadarenen uitwerpen zou, vroegen deze geesten Hem, hen niet in den afgrond te zenden, Luc. 8:31. Daarvoor vreesden zij dus als voor een nog verschrikkelijker toestand, dan waarin zij toen verkeerden. Zij wilden nog liever in zwijnen varen, vs. 32. Zij hadden dus toen een lichter lot, dan zij na den jongsten dag voor eeuwig zullen dragen. Zij hebben nu meer vrijheid van beweging, zijn nog niet opgesloten in den afgrond met alle hunne mededivelen en de verloren menschen. De toorn Gods grijpt hen in dezen tijd nog niet zoo vreeselijk en vol aan, als dat eenmaal en dan eindeloos zijn zal in de strafplaats van den pool des vuurs.

Dat uitstel van het dragen dier zwaardere straf wordt allen duivelen, ook hunnen overste, den duivel, satan, of Beelzebub. En dat gewordt hun honderden en duizenden van jaren, al de eeuwen sedert hunnen val tot aan het eind dezer wereld.

Waarom geeft God hun dat uitstel en die verlichting? Hebben zij zich die waardig gemaakt?

Is er bij hen nog hoop op bekeering en herstel, althans bij sommigen van hen? Kan er nog eenige gedachte voor hen zijn van ook maar de geringste wending ten goede, hetzij in hun innerlijk bestaan, hetzij in hun toestand of lot?

Gods openbaring spreekt daar niet van, maar de Heilige Schrift doet ons wel weten, dat het met en voor de duivelen van kwaad tot erger gaat.

Wanneer de duivel duizend jaren in den afgrond weggesloten is geweest, zoodat hij de volkeren niet konde verleiden, maar daarna weer losgelaten wordt, blijkt hij niet tot bekeering gekomen te zijn, maar gaat

lijk machtsmisbruik geweest toen hij deze vrouw tot zich komen liet en haar man Uria door list en onder schijn van recht den dood injoeg.

Uria! En dan herinnert ge u hoe deze man, behoorend tot Davids lijfwacht, door David op alle mogelijke manieren bewerkt wordt om zich uit te geven voor den vader van het te verwachten kind. En het moest ergernis wekken, dat een koning, die toch niet voor niets in Sauls plaats gekomen is, nu zelf in Sauls zonde viel (n.l. de wet der theocratie schenden) en trappen durfde op het huwelijksgeleuk van een man en een dochter van zijn volk. Een vorst, die zich publiek zóó vergaf, gaf aan het volk een heel slecht voorbeeld en misbruikte zijn positie voor het plegen van geweld. Want hoe hooger plaats men inneemt, des te voorzigtiger moet men leven.

Door zoo te handelen heeft David zelf de grondslagen gelegd van de Absaloms-revolutie.¹⁾

En het is zoo duidelijk als de dag, dat zóó'n koning toch werkelijk niet in staat is om 's Heeren volk te regeeren in gerechtigheid.

De vrouw van Uria! Maar door David zich wederrechtelijk toegeëigend. En deze man is nog wel de gezalfde des Heeren, de drager van de belofte van den grooten Davidszoon; van den Messias, Die Zijn volk bevrijden moet van alle vijanden. Deze David en deze vrouw van Uria zijn een ergernis en een dwaasheid voor ieder weldenkend mensch.

Op deze manier is de genade-heerschappij des Heeren in het huis van David tot een spot en aanfluiting gemaakt. Een caricatuur van wat God bedoelde.

Maar dan komt ook 's Heeren oordeel door Nathan! Op Davids daad stond onder Israël de doodstraf. Maar, zegt nu Nathan, de vader blijft leven, maar deze zoon van David zal in zijns

hij uit om de volkeren te verleiden, die in de vier hoeken der aarde zijn, en doet zo opkomen op de breedte der aarde, en de legerplaats der heiligen omringen, tot den strijd tegen God en Zijn volk. Dan echter daalt vuur van God uit den hemel, dat die menigte verslindt, en de duivel, die hen verleide, wordt geworpen in den pool van vuur en sulphur, Openb. 20:1-10.

In geen enkel opzicht kan er ten aanzien van de afgevalen geesten sprake zijn van beterschap, zoomin naar geaardheid en doen, als naar toestand en lot.

Toch hebben zij duizenden van jaren uitstel van het lijden der vreeselijke wrake, die hen eens voor eeuwig zal benauwen, en is daar al dezen tijd voor hen zekere verlichting van oordeelszwaarte.

Waarom?

Niet omdat zij daarop eenigszins aanspraak zouden kunnen laten gelden, zelfs niet vanwege mogelijke vooruitgeziena verandering ten goede in hun binnenste. Dat uitstel en die verlichting geworden hun onverdiend en door hen geheel verbeurd.

God verleent hen die uit eigen vrijen wil.

Maar kunnen we hier spreken van genade?

Deelen ook alle de duivelen gedurende den ganschen duur van dit wereldbestaan nog in de genade Gods?

Zij hebben uitstel van volle straffijden, dat eerst met het eind dezer wereld over hen komt. En zij genieten zekere verlichting van oordeel tijdens dezen wereldloop. En zij hebben hunnerzijds daarop ook niet het minste recht, niet de geringste aanspraak, zelfs niet gegrond op eenige door God tevoren hun goedgunstig gedane toezegging. Het is hunnerzijds alles onverdiend en verbeurd.

Kunnen we hier echter van genade spreken?

Sluit het begrip genade slechts in het begrip van het onverdiende en verbeurde?

Zou hier de term: vruchten of blijken van algemeene genade of gemeene gratie aangewend mogen worden, van passend gebruik zijn?

S. GREIJLDANUS.

GEESTELIJKE ADVIEZEN

(Alle inzendingen, deze rubriek betreffende, aan
Ds D. van Dijk, Akkerstraat 26, Groningen.)

Bekeerd-zijn.

Van een broeder kreeg ik een schrijven, waarin hij mij vroeg om troost.

Deze broeder zegt van zichzelf, dat hij gebroken heeft met de zonde, dat hij gelooft, dat om Christus' wille hem de zonde is vergeven.

Hij leest met heilbegeerigheid het Woord, hij gaat biddend met God om.

Zijn leven is, vergeleken met vroeger, geheel anders geworden.

Nu komt hij met de vraag: „ben ik bekeerd?”

Zijn vrouw meent, dat men om te kunnen zeggen, dat men bekeerd is, eerst schrikkelijke angsten over zijn zonden moet hebben doorleefd.

„Ik weet”, zoo schrijft hij, „dat Christus voor mijne zonden is gestorven; dat is mijn dagelijksche blijdschap. Maar moet ik nu niet benauwd en angstig zijn over mijne zonden?”

Deze gedachte ontnemt hem telkens nog weer

vaders plaats sterven. En wat de vader ook bidt tot den Heere, God nam de ziel van het kind tot Zich. Eerste blijf van 's Heeren genadeheerschappij. Want in Davids berouw, in die uitbarsting van smart is het werk van den Heiligen Geest te zien. Daar is strijd gevoerd tusschen zonde en genade. En gelijk eerst de zonde als koning heerschte in het hart van dezen koning, zoo is nu de genade veel meer overvloedig geworden. Groot en koninklijk is David in Zijn berouw. Voor wie gelóóft is David hier op het hoogtepunt van zijn macht. Nooit is de mensch groter, dan wanneer hij voor den Heere buigt.

De genade-heerschappij des Heeren is nu verder ook hierin te zien hoe David de zonde vergeven wordt. Want dat is de macht Gods, dat Hij genade en verzoening geven kan in dit samenknopsel van ongerechtigheden. Dat nu David, ondanks alles, nog koning blijven kan, dankt hij, naast soeverein welbehagen, aan den dood van zijn zoon. En nu wordt hem een andere zoon geboren uit deze vrouw van Uria. Salomo is zijn naam. Hij zal de drager der nationale en messiaansche beloften zijn. Want weer komt Nathan en zegt, dat zijn naam zou wezen: Jedid-jah. Want de Heere had hem lief!

Dat slaat ons met stomheid!

Want wanneer nu Matthéüs ons verhaalt, dat David, de koning, Salomo gewon bij haar, die Uria's vrouw was geweest, dan schittert hier tegen den diep-donkeren achtergrond van schrikkelijke zonden: ontucht, moord en leugen, de genade des Heeren HEEREN, de gadelooze verbondstrouw Gods. En wanneer dan een mensch murmureert en zich ergert aan 's Heeren doen, dan zegt de Schrift, dat Nathan zoo spreken moest en dat God zoo handelen wilde om des Heeren wil. Hier is sprake van het welbehagen Gods. Salomo, Israëls koning, door Godzelf gegeven. Jedid-jah!

Maar deze twee zonen van David en de vrouw

de rust en de zekerheid, zoodat de duisternis weer over hem komt.

Wie heeft nu gelijk, schrijft hij; mijn vrouw, die meent, dat er eerst nog heel wat anders met mij gebeuren moet, of ik zelf, die de tijden heb, waarin ik, ondanks alles, roem in de genade Gods in Christus en die nog wel vol zwakheid en gebreken ben, maar toch sta naar heiligmaking.

•••

Ik ben blij, dat deze broeder zoo schrijft en dat hij mij daardoor de gelegenheid geeft over deze dingen nog eens iets te zeggen.

Blij ben ik ook, dat ik hem mag troosten en moed inspreken.

De zaak, waarover het hier gaat is de quaestie van zondekennis.

Met de opvatting over die zondekennis in ons leven is het eigenaardig gesteld.

Niet zelden zet men de dingen hier in een precies omgekeerde volgorde als bij de verlossing.

Men begrijpt wel, dat men eerst de verlossing geloovig moet aanvaarden en pas daarna de blijdschap over de verlossing kan genieten.

Maar bij de ellende meent men, dat men eerst moet gevoelen hoe ellendig men is en dat men pas daarna geloovig kan aanvaarden de veroordeeling, die God in Zijn Woord over ons doet uitgaan.

Bij de verlossing aanvaardt men dus wel: eerst gelooven, dan gevoelen.

Bij de ellende wil men eerst gevoelen, dan gelooven.

Daarin nu schuilt een groote dwaling.

Dat ik een zondaar ben, een groot zondaar, doemwaardig, dat kan ik alléén weten uit het Woord.

Maar het Woord kan ik alléén aanvaarden door het geloof.

Evenals ik alléén door het geloof weet, dat ik verlost ben, evenzo weet ik ook, dat ik een doemwaardig zondaar ben door het geloof. Eerst wanneer ik dat heb geloofd, kan ik de droefheid, de smart over de zonde kennen.

Wanneer nu iemand mij zou vragen: „is mijn zondekennis diep genoeg?”

Dan antwoord ik: „Dat blijkt niet uit de grootheid van uw angst, uit de veelheid van uw tranen, maar hieruit, of gij tot Christus de toevlucht hebt genomen, Hem als uw Zaligmaker hebt omhelsd en u verheugt in de verlossing, die gij bij Hem hebt gevonden.

Op dat laatste komt alles aan. Het geloof in Jezus Christus.

Het antwoord op de vraag of iemand bekeerd is, hangt af van dit ééne, of hij gelooft dat Jezus zijn Heiland is en dat hij in Christus met God is verzoend. Immers, wie dat zeggen mag, die toont daarin, dat al de drie stukken, waarvan de Catechismus in Zondag I spreekt, bij hem worden gevonden.

Door tot Christus de toevlucht te nemen, toont hij immers, dat hij zichzelf, door het geloof, als verloren heeft leeren zien, en door in Christus te gelooven zal hij vanzelf tot een leven van dankbaarheid worden gedrongen.

Het is dus niet zóó, dat wij eerst overtuigd moeten zijn van de echtheid van onze zondekennis, eer wij Christus als onzen Heiland mogen omhelzen;

van Uria schaduwen het werk van den grooten Zoon van David af.

De ééne sterft om 's vaders schuld en zonde, opdat vader toch maar zal regeeren. En de ander leeft om 's vaders huis te bouwen en voort te zetten tot aan den Christus toe, om de heerschappij van vader over te nemen.

Zoo is de echtbreuk van vader David verzoend. Onoorgoedelijk welbehagen Gods! Ergernis en dwaasheid!

Achitofel ergert zich dood, hangt zich op, wanneer hij ziet hoe David, de tyran, terugkeert naar den troon en merkt hoe de Heere hem weer op den troon zet. Hij weigert Gods bestuur te erkennen, wanneer Deze David rechtvaardigt om Zijn welbehagen. Achitofel kan het niet verdragen, dat evangelie van vrije genade, dat David terugvoert naar den troon met de boodschap, dat God goddeloozen rechtvaardigt.²⁾

En zoo nu is het Huis van David een aanstoot in deze wereld. Omdat God erin triumpheert door genade en zelfs de echtbreuk van David verzoent, van een David, die zich vergrepen had aan 's Heeren volk en de rechten der theocratie misbruikte voor eigen lusten.

Tusschen David en Salomo staat de vrouw, die wij moeten blijven kennen als de vrouw van Uria. Och neen! niet deze vrouw beheerscht de situatie. Wanneer het satan gelukt was zijn boos plan te volvoeren, dan was Uria's vrouw de val geweest voor David en zijn huis. Maar nu beheerscht 's Heeren genade de gansche situatie. Door geloof ziet ge schitteren in David — Uria's vrouw — Salomo — soevereine genade!

Bellingwolde.

D. K. WIELENGA.

1) cf. K. Schilder, „Christus in Zijn lijden”, II, 238 v.v.

2) a.w. II, 242 v.v.